

ת"פ 47527/11/12 - מדינת ישראל נגד כמאל ابو רומי

בית משפט השלום באילת

28 ינואר 2014

ת"פ 12-11-47527 מדינת ישראל נ' ابو רומי
בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשם: כמאל ابو רומי

nocchim:

ב"כ המאשימה - עו"ד אלפסי

הנאשם וב"כ - עו"ד לביא - ס"צ

הכרעת דין

האישום ותשובה הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר ייחס לו עבירות אiomים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. על פי האמור בכתב האישום, במוועדים הרלוונטיים היו הנאשם וגב' פאתן ابو רומי (להלן: "המתלוננת"), בני זוג ידועים הציבור למשך כhana ולהם ילד משותף. בתאריך 23.7.2012 בסמוך לשעה 21:00 התקשר הנאשם למטלוננת ואיים בפגיעה שלא כדין בגופו של ילדם, בכך שאמր לה: "הילד הזה שאת מבקשת עליו מזונות, אני אהרוג לך אותו يا בת זונה", וזאת כדי להפחידה ו/או להקניתה.

בתאריך 24.7.2012 התקשר הנאשם למטלוננת ואיים בפגיעה שלא כדין בגופה ובחירותה, בכך שאמר לה: "אם לא תגiley לי איפה את גרה, את תראי מה אני אעשה לך, בעניינים ... אני אפגוש אותך בסוף אל תdaggi".

3. בمعנה לכתב האישום, כפר הנאשם, באמצעות בא כוחו, באמירות המיוחסות לו בכתב האישום.

תמיצית פרשת התביעה

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

4. המאשימה ביקשה להרשיء את הנאשם על בסיס עדותה של המתלוונת בבית המשפט והודעת הנאשם למשטרה. המתלוונת סיפרה בעדותה כי הנאשם היה אחיה של בעלה המנוח והם נישאו בהתאם לבקשת בעלה טרם פטירתו. לדברי המתלוונת, היא והנ帀ה נשאו כמנה לאחר פטירת בעלה ונולד להם ילד משותף. לנ帀ה יש משפחה נוספת, אישה ושישה ילדים, המתגוררים בכפר תמרה ובמרבית זמנם נמצא הנאשם עם משפחתו זו. המתלוונת, שני ילדיה מבعلا המנוח וילדה המשותף לה ולנ帀ה, מתגוררים בעיר אילת. המתלוונת סיפרה בעדותה כי הנאשם עזב אותה, לטובת אשתו האחראית, עוד בתחילת תקופת ההריון והוא נאלצה להתמודד בלבד עם קשיי היום, ללא עזרה וסייע כלכלי מהנ帀ה והוא אף לא הגיע לילדת בנים. המתלוונת סיפרה כי עקב סיבוכים בלבד, אושפזה במחלתת טיפול נמרץ לשךם שבושים, והוא חוותה טראומה קשה ונזקקה לטיעון מגורמי הרוחה. על אף זאת, נאותה המתלוונת, כך לדבריה, קיבל את הנאשם לאחר הלידה, אך בעבר מספר חדשים הוא הרכיב וسطר לה ואז החליטה שאין היא רוצה עוד לחיות עמו.

המתלוונת סיפרה כי עוד במהלך ההריון נקטה הילכים משפטיים נגד הנאשם, לתשלום מזונות, אך הוא לא הגיע לדינום בבית המשפט. לדבריה, הנאשם לא תמן בה כלכלית, ולמעשה ח' בבטלה והתקיים מażבת השארים של בעלה המנוח.

ביחס לאיורים נשוא כתוב האישום מסירה המתלוונת כי תקופה מסוימת, לאחר שהעתקה את מקום מגורייה לכתובת אחרת בעיר אילת, סיפרה לה שכנהה ממוקם מגורייה הקודם כי הנאשם נמצא באילת ומחפש אותה. לדברי המתלוונת, הנאשם התקשר אליה מהטלפון של אותה שכנה, קילל אותה ואמר לה בעברית: "למה עזבת את הבית, אני מחפש אותך בכל מקום והילד הזה שאת מבקשת עליו מזונות אני אהרוג לך אותו זהה לא ילד שלי גם". בהמשך עדותה, חוותה המתלוונת על דברי הנאשם בזו הלשון: "אם לא תגلى לי איפה את גרה הילד הזה שתמבקשת מזונות אני אהרוג לך אותו, איפה תבריחי ממוני, אני אחשש אותך".

5. הנאשם, בהודעתו במשטרת מיום 6.8.2012 (ת/1), מסר כי הגיע לאילת כדי לתת למתלוונת כסף עבורה ובעבור ילדם, אך היא עברה דירה ולא אמרה לו לאן. לדבריו התקשר למתלוונת מטלפון ציבורי, אך היא לא רצתה לענות לו. בהמשך אמר שהתקשר למתלוונת מהשכנה וביקש ממנו את חשבון הבנק כדי שיעביר לה כסף, אך היא לא רצתה בכך. הנאשם הכחיש כי בעבר נקט אלימות פיזית כלפי המתלוונת או איים עליה.

6. לטענת המאשימה, די בעדותה של המתלוונת, על אף העובדה עדות ייחידה, כדי לבסס את הרשותו של הנאשם במiosis לו. התובע הדגיש כי דבריו הנאשם למתלוונת נאמרו על רקע יחסים שככלו הזנחה המתלוונת בהיותה הרה ללא תמיכה نفسית וכלכלי, אלימות פיזית וניצול כלכלי. צוין כי המתלוונת לא התלוונתה עוד קודם לכן על הנאשם כי רצתה לחתם לו צ'אנס, אך לבסוף קיבלה החלטה להtentek ממנו וזה הסיבה ששיסרבה להיפגש עמו, שלא במסגרת בית משפט.

באשר לדברי הנאשם, נטען לסתירות בגרסתו, כך למשל באשר לטענת הנאשם כי המתלוונת לא

הסכמה מיד להינשא לו ובהמשך עדותו מסר כי המתלוונת ביקשה להתחתקן עמו ואף טען כי אמרה שבחל שלא הקרה אותו קודם קודם לכך. לטענת התביעה, הנאשם סתר עצמו שעה שאמר מצד אחד שלא כסף לא יוכל לפפק ומצד שני אמר שלא לך מכספי השארים של אחיו וביתו לאומי. באשר לשיחת בין הנאשם למתלוונת, מביתה של השכינה, נטען כי השיחה התנהלה בשפה הערבית. התובע טען כי אין הגיון בגרסת הנאשם, אשר התפרץ בעדותו כל אימת שהזוכרה אותה שכינה ואף טען שהוא משקרת ולמעשה התאהבה בו ורצתה אותו לעצמה. מכל המקבץ, ביקשה התביעה לקבוע כי עדותו של הנאשם אינה הגיונית, אינה עקבית ויש להרשיעו על סמך עדות המתלוונת.

תמצית פרשת ההגנה

7. הנאשם העיד בבית המשפט ומסר את גרסתו. לדבריו, נושא למתלוונת כשנה לאחר פטירת אחיו, בעלה של המתלוונת. הנאשם טען כי סייע למתלוונת כלכלית ורכש עבורה בגדים זהב ואין הוא מתקים מ Każבת השארים של אחיו המנוח. עם זאת, הנאשם לא הסתיר את הקשיים עימם הוא מתמודד לפרנסת שתי נשותיו ותשעתו יядיו (כולל אלה של אחיו המנוח). הנאשם חזר, פעם אחר פעם, על טענותיו כי לא איים על המתלוונת וזעם למשמע הטענה כי איים להרוג את בנו. עוד עליה מעדותו של הנאשם, כי לא נכח בילדת בנו מהטيبة שבאותה עת היה בבית הסוהר ואישר כי נדרש לשלם מזונות למתלוונת עוד לפני שנולד בנים. הנאשם מסר כי יצר קשר עם המתלוונת, באמצעות השכינה, כדי להביא לה כסף, אך היא מסרה כי הכל יהיה דרך בית המשפט.

8. הגנה טענה כי התביעה לא עמדה בנטל ההוכחה לפי סעיף 34 לחוק העונשין ועתה לזכויו הנאשם. הסגנור טען כי התביעה נמנעה מיזיון השכינה למבחן עדות בבית המשפט ולאור מחדלה זה, נותרה עדותה של המתלוונת ללא כל חיזוק. הסגנור ביקש להסביר מהעובדת כי התביעה בחירה שלא להאשים את הנאשם בתקיפה, חרף טענות המתלוונת, בכך שהוא לא רכשה את מלאו אמון התביעה במכלול טענותיה ביחס לנאים. הסגנור טען כי במערכות היחסים שבין המתלוונת לנאים יש הרבה כאסים, מרמור ותחושים נקם, שעה שהנאם עזב את המתלוונת בהיותה בהריון וחזר להתגורר עם משפחתו האחרת, ומכאן רצונה של המתלוונת לטעון כי אימהה על ידי הנאשם. לחופין, נטען כי גם אם יקבע שהנאם אמר למתלוונת את המiosis לו, הרי שמדובר בזכותם ואין מקום להרשייע בגין כך.

דין ומסקנות

9. כידוע, במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על המאשימה והוא יוצאת ידי חובה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. לאחר שהתרשם מטענות הצדדים, מראיותיהם, ממכלול נסיבות העניין ומאותות האמת שנתגלו במהלך הדיון, שוכנעתי לקבל את גרסת המתלוונת כמהימנה, באופן שnitן לקבוע ממצאים לחובת הנאשם במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי על סמך גרסתה וזאת אף לאחר שהזהרתי עצמי כי מדובר בעדות יחידה.

10. במקרה דנן, מוחסת לנאים עבירות אiomim לפי סעיף 192 לחוק העונשין, המורה כך:

"המאים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, לשם הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקנito, דינו- מאסר שלוש שנים".

הלכה פסוכה היא כי הרכיב הראשון שבבסיס העובדתי הטען הוכחה בעבירה אiomim הנו "האום" עצמו. משנעשה האום "בכל דרך שהיא" והוא אום בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, לשם הטוב של האדם או בפרנסתו, נתמלאו דרישות היסוד העובדתי. משמעות המונח "אום" היא בפוטנציאל הטמון בו להטיל מORA, פחד או אימה מפני רעה צפואה, שיש בה כדי לפגוע באחד הערכיהם המוגנים המפורטים בסעיף האמור. נדרש כי האום יהיה "רציני ומשי", כאשר המבחן הינו מבנן אובייקטיבי ודוי אם הוכח כי האום מטיל מORA על "האדם הסביר". הינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבות של האדם שנגדו הופנה האום (ראו: ע"פ 88/103 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373; וכן כב' השופט קדמי, **על הדין בפליליים**, חוק העונשין, חלק רביעי, עמ' 2123).

11. כאמור, לפני עדות מול עדות, עדות יחידה של מתלוונת מול עדות נאשム. אין כל מניעה לבסס הרשעה בפליליים על-פי עדות של עד יחיד, תהא העבירה חמורה ככל שתיה; והכל תלוי בمشקלה ההוכחות הסגוליות של העדות היחיד. ואכן, הכלל הוא: כל עוד זוכה עדות של עד יחיד לא מונו של בית- המשפט ולמלוא המשקל ההוכחות המתכונה - די בה כשלעצמה כדי לבסס הרשעה בפליליים. זאת - במקרה לחרים הקובעים דרישת "תוספת" לאותה עדות היחיד, אם מכוח הוראה חוקקה ואם מכוחה של ההלכה הפסוקה. הכלל הוא: "... מקום בו לא קבע המחוקק הסדר ספציפי, אין מניעה פורמלית להרשעתו של אדם על יסוד עדות של עד יחיד". (ראו כב' השופט קדמי, **על הראיות**, חלק ראשון, מהדורה תש"ע - 2009, עמ' 470).

עם זאת, על בית המשפט לבחון את העדות היחידה בקפידה יתרה ולהזuir עצמה כי עדות היחידה בפניו (ראו שם, בעמ' 471).

12. עדותה של המתלוונת בבית המשפט הייתה עקבית וקוהרנטית והותירה רושם חיובי ומהימן. עדותה לא נסתירה בחקירה הנגדית. ניכר היה על המתלוונת כי הדברים נאמרו מתוך כאב רב ואכזבתה מהנאשם. הרושם שהתקבל מעודותה של המתלוונת כי חייה לצדו של הנאשם לא היו קלים עד כה וזאת בלשון המעטה. כאמור, המתלוונת נשאה לשנה לאחר פטירת בעלה ולימדים הביאו לעולם לצד משותף. המתלוונת לא הסתרה את רגשות הכאב, האכזבה והמרמור שחושה כלפי הנאשם, אשר עזב אותה לפרק זמן ממושכים, לטובת משפחתו האחרת, גם במהלך תקופת הריוונה והילדות. המתלוונת סיירה על הלידה הקשה והסיבוכים הרפואיים בגין אושפזה בטיפול נמרץ לשך שבועיים ואילו הנאשם לא היה שם כדי לתמוך בה נפשית וכלכליות ולסייע לילדיה. בנסיבות אלה, כך מסרה המתלוונת, נקתה הליכים משפטיים נגד הנאשם, עוד טרם לידת בנים, כדי לחיבבו לשלם לה מזונות. ועל אף כל זאת, המתלוונת מחלה לנាសם ולאחר לידת בנים, שבו השנאים להתגורר ייחדיו באילת, עד שארע ויכוח במלחכו הכה אותה ונתן לה סטרירות, אז גמלה בלביה החלטה להיפרד ממנו. כך בלשונה: "**הילד נולד לאחר כל הטרומה שעברתי ואחרי כל המצב הקשה שהוא עבר שם ריחמתי עליו וקיבلتني אותו גם לאחר שילדתי את הילד.** במהלך התקופה זו הילד היה כבר בן שנה. הינו ביחיד בכתובות 1142 **חצי שנה ובDIRA זו היה ויכוח ביןינו, הוא הרבה לי ונתן לי סטרירות ואני ברוחתי ממנו והלכתי לחדר של הילד הגדל ומАЗ החלטתי שאני לא רוצה את הבן אדם זהה**" (עמ' 5 לפורת'). המתלוונת סיירה כי לאחר חודשים במהלךם לא היה לה כל קשר עם הנאשם, מסירה לה שכנתה

מקום מגוריה הקודם, כי הנאשם נמצא באילת והוא מחפש אותה. המתלוונת סיפרה כי הנאשם יצר עימה קשר באמצעות הטלפון של אותה שכנה ואז קיל אותה ו אמר לה כי הרג לה את הילד שעליו היא מבקשת ממנו מזונות. המתלוונת חששה לסת לנאשם את כתובתה ואמרה לו שהם יפגשו בבית המשפט.

המתלוונת נשאלת בחקירתה הראשית מדוע לא התלוננה על הנאשם לאחר שהכה אותה ועל כך השיבה שהיא רצתה לסת לו ציאנס שמא ישתנה. עמדה זו של המתלוונת מתישבת עם התנהלותה לאחר הלידה, שכן חרף תחושותיה הקשות ביחס לנאשם אשר לדבריה זנחה אותה בתקופה כה קשה - לשך ההריון והלידה הקשה ולא התענין בה ובבנם הרך, היא נאותה למחול לו להכניסה לביתה לשך שני עד לאותו ייכוח במהלך הפליא בה את מכחותיו, כפי שסיפרה בעדותה.

את עוד, בחקירתה הנגידית נשאלת המתלוונת מדוע התלוננה במשטרה רק בעבר מספר ימים על דברי האיום נשוא כתב האישום, וזה השיבה כי התלוננה במשטרה רק לאחר שנפגשה עם העובדת הסוציאלית משירותי הרווחה. מכאן ניתן ללמוד כי המתלוונת לא נחפה להטלון על הנאשם, לא הפגינה להיטות והתלהבות להגש תלונה ואין מדובר במקרה, אלא הגשת התלונה נעשתה לאחר שהמתלוונת שיתפה את עובדי הרווחה, שקרוב לוודאי יעכו לה לפעול בדרך זו.

13. הנאשם מסר בעדותו כי הגיע לאיילת כדי להביא למתלוונת כסף ומ שאמר לה זאת בטלפון היא סירבה לקבל ממנו כספים, שלא במסגרת ההליך המתנהל ביניהם בבית, כפי גרסת המתלוונת בעניין זה. הנאשם אישר שהמתלוונת נקטה הילכים משפטיים כנגדו, עוד טרם נולד בנים, על מנת לחיבבו לשלם לה מזונות. הנאשם מסר בעדותו גרסאות סותרות ביחס לטענה כי לא ביקר את המתלוונת בבית החולים. מצד אחד טען כי "כשהיא הייתה בבית החולים אני הייתי בבית הסוהר" (עמ' 15 לפורת'; ש' 12), אך בהמשך אמר: "היהתי באילת כשהיא הייתה בבית החולים. רציתי לכת לעזרה לה והיא לא רצתה, היא גירשה אותי" (עמ' 15 לפורת'; ש' 29), טענה אשר ככלעצמה אינה מתישבת עם המתלוונת כי השניים שבו לחיות יחדיו לאחר הלידה.

יש לציין כי הנאשם ביקש להציג בבית המשפט מצג לפיו קיבל את סיורובה של המתלוונת לגלות לו להיכון העתקה את מקום מגורייה וסיורובה לקבל ממנו כספים, בשלות נפש, ללא כספים או עצבים ואר גרס כי פרץ ב בכלי. אך בניגוד למצג הקורבני אותו ניסה ליחס לעצמו, אשר אינו מתישב עם הגון והascal הישר, נוכח וסבירות תיאור אותה שיחה, הרי שעדותו לוותה באישקט, צעקות ותנוועות יד לכל עבר. הנאשם התגלה בעדותו כאדם עצבני, רגנן וקצר רוח. סגנון מסירת עדותו של הנאשם לא הלים את תיאור האירוע על ידו. בעניין זה יש לציין כי כל אימת שהזכרה השכנה, אשר קישרה בין לבין המתלוונת, התפרץ הנאשם בкусם רב ועוד לפני שנשמעה השאלה צעק הנאשם, פעמיחר פעמיחר, שאotta שכנה משקרת וכל רצונה לסכך בין לביין המתלוונת ואף גרס כי שכנה זו זרקה את בעליה כדי לדודף אחריו והוא מעוניינת בו לעצמה אך הוא סירב. נראה היה מעדותו והתנהגותו של הנאשם, שהוא חשש מגרסתה של אותה השכנה ביחס לאירוע הנטען.

14. בעניין זה אזכיר כי השכנה לא זומנה לעדות, היות והשicha בין הנאשם למתלוונת הייתה בשפה הערבית וכן, לשיטת המאשימה, לא הייתה בעדותה תרומה לעניין מלל אותה שיחה בין הנאשם לבין המתלוונת. בעניין זה אשוב ואציג כי מצאתי את עדותה של המתלוונת כמהימנה ו邏輯ית, שכן אותן האמת ניכרו בה היטב, וכי בעדותה זו כדי לבעס את הרשותה של הנאשם, במיוחד נוכח הסתירות והתמיינות שעלו מעדותו שלו.

לצד זאת, סבורני כי לכואורה היה בידי השכנה לשופר או על גרטתו של הנאשם והעובדת שהשכנה לא

זומנה לעדות מטעם ההגנה דוקא מחלישה את גרסתו. ובמה דברי אמורים? תחת ההנחה כי לא היה בידה של השכנה להעיד על תוכן דברי הנאשם למתלוננת ככל שהשפה הערבית אינה שגורה בפיו, עדין ניתן היה לשמוע ממנו על מצבו של הנאשם לפני ואחריו אותה שיחה. צא וראה, הנאשם סיפר בעדותו כי לא רק שלא איים ולא כעס על המתלוננת, על אף שהוא סירבה למסור את כתובتها או לקבל ממנו כספים, ואף סיפר שפרץ בבכי. מכאן, הנאשם יכול לתמוך גרסתו זו בעדותה של השכנה, ככל שהיא מזמןנה עדת ההגנה, אשר גם אם לא הבינה את תוכן המילל, לבטח יכללה להעיד על נعימת שיחתו עם המתלוננת, העדר סימני כעס ועצבים המלווים בדרך כלל לדברי איום ואף לאשר כי בעקבות השיחה מירר הנאשם בבכי, כפי טענתו.

15. מצאתי אם כן את גרסת המתלוננת בעקבית וכך העולה בקונה אחד עם ההיגיון והשכל הישר בנסיבות המתוירות ועל רקע היחסים בין לבן הנאשם.

בנסיבות אלה, ולאור תוכן האיום לפגוע בחיה בנה של המתלוננת, אין בלבוי ספק כי יש באמירת הדברים פוטנציאלי ממש להטלת מורה, פחד או אימה מפני רעה צפוייה, אף אם נאמרו בעדנה דרתחה ולא בכדי חששה המתלוננת למסור לנאים את פרטי מקום מגורייה.

16. לאור זאת, אני סבור כי ניתן לראות בסוג איום זה זוטי דברים, קטעת ההגנה, בייחוד לאור הרקע האלים של הנאשם כלפי המתלוננת, כפי שסיפורה בעדותה, אותה מצאתי מהימנה. מדובר אם כן בדברי איום במරום החומרה ועל בית המשפט לתרום את תרומתו למיגור תופעה חוליה זו.

להלן מספר דוגמאות בהן ערכאות גבוהות יותר קבעו כי מדובר באימים:

א) בע"פ 3140/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 30.4.2012), קבע בית המשפט העליון כי אמרה בין בני זוג: "מחר ב-00:00 אני יוצא. חסר לך שהאטו לא יהיה", על רקע של אלימות כלפי האשאה, מהוות איום.

ב) בע"פ (ヅצרת) 28163-10-11 **מדינת ישראל נ' יצחק דורו** (ניתן ביום 14.2.2012), נתקבל ערעור המדינה, ונקבע כי המשפט: "אם לא קיבל מה שמניגע לי אני אשורף את מחלוקת הרוחה", מהוות איום לכל דבר ועניין, באשר אדם סביר השומע, כי מישחו מאים לשורף את מקום עבודתו חש מפוחד או מוקנט. עוד נקבע כי גם עצם ספונטני אינו מהוות הצדקה להפרחת איומים.

ג) במסגרת ע"פ 10/5498 **פלוני נ' מדינת ישראל ואח'** (ניתן ביום 6.4.2011), נקבע כי אמרה: "אני רוצה לזמן יותר" מהוות איום, בין כהפחה ובין כהקנותה.

ד) בע"פ (מרכז) 1249-11-07 **אליהו יעקובי נ' מדינת ישראל** (נitetן ביום 16.7.2009), אושרה הרשעה באייםים לגבי האמרה "תאמין לי ליאור שאני לא אעזוב אותך", ובהמשך האמרה כי "הנה רק על כסא גלגלים". נקבע כי האדם הסביר היה תופס את הנאמר בדברי איום, וכך גם חש המתלונן.

ה) בע"פ (חיפה) 745/05 **מדינת ישראל נ' חדד שלמה** (נitetן ביום 4.5.2006), נתקבל ערעור המדינה, ונקבע כי אין נפקא מינה שדברי האיים נאמרו בלטוט ויכוח, כל עוד מילים אלו עלולות להפחיד כל אדם רגיל.

ו) בע"פ (מח' חיפה) 97/08 **מדינת ישראל נ' ראני קוני** (נitetן ביום 5.2.2009), בית המשפט המ徇ז' בחיפה קיבל את ערעור המדינה בקבועו כי אמרה לתובע, לפיה אם תיק לא יפתח, יקח הנאשם את החוק לידיים ויעשה דין לעצמו - מהוות איום.

סוף דבר

.17. מכל המקבץ, אני מעדיף את גרסת המתלוננת, אשר מצאתי ליתן בה אמון, על פני גרסת הנאשם.
לאור האמור אני מרשיע את הנאשם בעבירות האיוומים המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ז שבט תשע"ד, 28 ינואר 2014, במעמד הצדדים